

manželu. Vznik tohoto závazku manželčina jest ovšem podle zákona vázán na podmínku bydlení ve společné domácnosti manželky s manželem jako zaměstnavatelem. Splněním obou těchto předpokladů, t. j. tím, že manželka bydlí se zaměstnavatelem ve společné domácnosti a že v této době se staly nedoplatky splatnými, je podle § 170 odst. 2 poj. zákona ručební závazek manželčin již dán (srov. Boh. A 10.434/33). Jakmile však tento závazek naznačeným způsobem platně vzešel, jest již další jeho trvání nezávislé na trvání předpokladu, za něhož proti manželce vznikl, pokud zákon opaku výslovně nestanoví. Takového výslovného předpisu v zákoně není. Použití obratu »bydlící ve společné domácnosti« v § 170 2. odst. poj. zákona dlužno vysvětliti tím, že zákon vymezuje — arci jen pro obor dávkový — pojem společné domácnosti v § 96, kde stanoví, že společná domácnost je tu i tenkrát, když manželka žije odděleně z důvodů nesouvisejících s osobními vztahy manželů. Že pojmy »bydliti ve společné domácnosti« a »žiti ve společné domácnosti« jsou pojmy od sebe odlišné a nikoli totožné, vyslovil nss v nálezu Boh. A 11.946/33. Z toho plyne, že — kdyby v § 170 odst. 2 nebylo výslovného ustanovení o bydlení ve společné domácnosti — bylo by možno zastávati názor, že manželka ručí za pojistné příspěvky, které se staly splatnými v době společné domácnosti, i tenkrát, když s manželem nebydlila. Aby tento výklad byl vyloučen, připojil zákon předpoklad, že musí manželka v době splatnosti příspěvků bydliti skutečně s manželem ve společné domácnosti.

Z toho, co bylo právě uvedeno, plyne, že je podmínkou ručení manželčina podle § 170 odst. 2 poj. zákona, aby bydlila se zaměstnavatelem ve společné domácnosti jedině v době, ve které se pojistné podle předpisu § 163 odst. 2 poj. zákona stalo splatným vůči jejímu manželu, že však není podmínkou jejího ručení, aby s manželem bydlila ve společné domácnosti také v době, kdy pojišťovna proti ní ručební povinnost uplatňuje. Ručení manželky ve smyslu § 170 odst. 2 poj. zákona nezaniká tím, že manželka přestala bydliti se zaměstnavatelem ve společné domácnosti. Opačný názor žal. úřadu je tudíž právně mylný. V důsledku tohoto mylného právního názoru nezabýval se žal. úřad otázkou, bydlila-li Marie H. se svým manželem — zaměstnavatelem — ve společné domácnosti v době, kdy se nyní vymáhané pojistné stalo vůči zaměstnavateli splatným. Otázka ta je však podle toho, co bylo shora řečeno, pro řešení daného sporu rozhodující. Nevyřešil-li ji již žal. úřad, zůstalo řízení kusým a vada tato brání nss v přezkoumávání zákonitosti nař. rozhodnutí.

#### Č. 12.846.

**Chudinství:** Podle domov. zákona č. 105/1863 ř. z. může obec pobytu žádati na domovské obci jen náhradu podpory, které chudý nevyhnutelně potřebuje a která tedy je pro domovskou obec nejméně tíživá.

(Nález z 6. dubna 1937 č. 11.649/37.)



**Prejudikatura:** Boh. A 9360/31.

**Věc:** Hlav. město Praha (vrch. mag. komisař Dr. Vratislav Stöhr) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 14. dubna 1934 (za zúč. obec Močerady adv. Dr. František Podvinec z Prahy) o náhradě léčebného.

**Výrok:** Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

**Důvody:** Okr. úřad v Horšovském Týně výměrem z 14. září 1933 nevyhověl žádosti magistrátu hlav. města Prahy z 30. prosince 1931, aby obec Močerady jako domovská obec Ladislava B. byla přinucena zaplatiti za něho na ošetrovacích nákladech, vzniklých ošetřováním jeho v městské infekční nemocnici na Bulovce v Praze VIII., částku 1.000 Kč, a vyslovil, že obec Močerady není povinna tuto částku městu Praze nahraditi.

Žal. úřad nař. rozhodnutím nevyhověl odvolání, které stěžující si rada hlav. města Prahy podala, a potvrdil v odpor vzatý výměr v podstatě s odůvodněním, že stěžující si obec jako obec pobytu, umístivši ošetřovaného Ladislava B. v infekční soukromé nemocnici na Bulovce, odňala domovské obci jeho možnost uplatnění výhody § 21 zákona č. 77/1927 Sb. Stěžující si obec byla by mohla jmenovaného umístiti v řečené nemocnici, kdyby rozhodného dne, t. j. 7. října 1930, byla bývala jedinou pražskou nemocnicí způsobilou k přijetí nemocného dítěte do ošetření; než stěžující si obec měla možnost umístiti řečené dítě v německé dětské nemocnici, v kterémžto případě byla by obec domovská bývala zbavena povinnosti zaplatiti požadovanou náhradu za ošetřování. Vytčeno bylo, že stěžující si obec nedbala ustanovení § 29 dom. zákona, podle něhož obec pobytu, ošetřující cizího přespolního chudého, byla povinna svědomitě zachovávatí zájmy jeho domovské obce a měla tedy voliti takový způsob ošetření, který by, šetře předpisů zdravotně-policejních, byl co nejméně nákladný a obec domovskou při uplatnění regresního nároku zatížil co nejméně, případně, který by jí vůbec výloh nezpůsobil. Než obec pobytu nesplnila ani formální požadavek § 30 domovského zákona, neučinivši o provedeném opatření bezodkladně oznámení obci domovské a je tedy také z tohoto důvodu práva ze zmíněné škody, která tím obci domovské vzešla. Ačkoli dodání osoby onemocnělé infekční chorobou do nemocnice náleží do působnosti obce pobytu, má tato obec povinnost, chtějíc se později podle předpisů dom. zákona domáhati náhrady vzniklých nákladů ošetřováním a léčením, učiniti takové opatření, jehož náklady by obec domovskou co nejméně zatěžovaly a o opatření tom obec domovskou bezodkladně vyrozuměti.

Nss nemohl stížnosti přisvědčiti.

Podle § 28 domovského zákona č. 105/1863 ř. z. nesmí obec ani cizím příslušníkům v případě okamžité potřeby odepřítí nutnou podporu s výhradou náhrady, kterou může žádati podle své volby buď na domovské obci nebo na osobách k tomu povinných podle civilního práva nebo jiných zákonů. Podle § 29 má obec pobytu za téže výhrady tak dlouho pečovatí o cizí chudé, kteří v jejím obvodu onemocní, pokud nemohou býti z ošetřování propuštěni bez újmy na svém nebo jiných osob zdraví. Z toho plyne, že péče obce pobytu o onemocnělé cizí chudé příslušníky záleží jen v poskytování nutného ošetření (podpory).



Nutnou podporou chudinskou je podle § 26 cit. dom. zákona a podle § 1 zákona č. 59/1868 z. z. čes. rozuměti jen to, čeho chudý nevyhnutelně potřebuje. § 7 tohoto zákona, jehož se i stížnost dovolává, normuje pak právo obce pobytu, není-li státními smlouvami nebo zákonem jinak stanoveno, (§§ 28, 38 a 39 dom. zákona), aby žádala náhradu tohoto nákladu na obci domovské. I z ustanovení posléz uvedeného, zvláště pak z toho, že se dovolává také § 28 dom. zákona, plyne, že obec pobytu může žádati na obci domovské jen náhradu nutné podpory, jejíž pojem byl shora definován, to jest takové podpory, které chudý nevyhnutelně potřebuje a která tedy pro domovskou obec je nejméně nákladnou (srov. Boh. A 9360/31).

Ale pak žal. úřad měl oporu v uvedených předpisech dom. i chudin. zákona pro svůj názor, že zásadou chudinského práva jest, že obec pobytu, ošetřujíc podle předpisu § 29 dom. zákona cizího přespolního chudého, je povinna svědomitě zachovávatí zájmy jeho domovské obce a tedy voliti takový způsob ošetření, který by — šetře předpisů zdravotně-policejních — byl co nejméně nákladný a obec domovskou při uplatnění regresního nároku zatížil co nejméně, příp. který by jí vůbec výloh nezpůsobil. Že by skutkový základ žal. úřadu, z kterého vycházel v nař. rozhodnutí při aplikaci uvedeného právního názoru, byl stížen některou z vad, uvedených v 2. odst. § 6 zákona o ss, stížnost nevytýká. Nař. rozhodnutí o tento právní názor opřené je ve shodě se zákonem. —

#### Č. 12.847.

**Politické strany. — Policejní věci: \* V pouhém potvrzení, které vydá poslední funkcionář strany, jejíž činnost byla podle zákona č. 201/1933 Sb. zastavena, bývalému příslušníku této strany o tom, ve které době byl členem této strany a kdy z ní vystoupil, nelze spatřovati vyvíjení další činnosti této strany podle § 2 cit. zákona.**

(Nález z 6. dubna 1937 č. 11.831/37.)

V ě c: Rudolf E., Heřman H. a Josef M. v Rýmařově (adv. Dr. Hanuš Neuwirth z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Brně z 29. května 1934 o přestupku zákona č. 201/1933 Sb.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nálezy okr. úřadu v Rýmařově ze 6. února 1934 byli Rudolf E. a Heřman H. v Rýmařově uznáni vinnými přestupkem § 2 odst. 1 zákona z 25. října 1933 č. 201 Sb., jehož se dopustili tím, že 28. listopadu 1933 vydali a podepsali Josefu M. potvrzení o jeho vystoupení z německé národní socialistické strany dělnické, čímž po zastavení činnosti uvedené strany vyvinuli další činnost této strany. E. a H. byli odsouzeni každý k trestu vězení v trvání pěti dnů a k pokutě 500 Kč, pro případ nedobytnosti k dalšímu trestu vězení v trvání pěti dnů.

Nálezem z téhož dne byl Josef M. uznán vinným přestupkem § 2 odst. 2 lit. d) zákona č. 201/1933 Sb., jehož se dopustil tím, že po zasta-